

Bogumil Gorenjko :

Oj pogledjte, ptičke!

Oj pogledjte, ptičke,
na domače njive,
oj povejte, ptičke,
kaj godi se tam?

To zapele so mi ptičke
vest, oj radostno tako,
toda srce, moje srce
je postalo žalostno.

„Kaj godi se? Širna polja
so gostó pokrita v klas,
in čez polja, zlata polja
plove sladke pesmi glas.

Tudi jaz bi vezal snope,
vozil bogat voz domov —
ali daleč, le predaleč
je moj dragi rodni krov!

Mlade pojejo žanjice,
kakor češnje so v obraz,
vriskajo veseli fantje,
ko ropoče voz skoz vas.“

Toda pride skoraj ura,
ko bom prost teh mestnih spon,
in takrat bom mlatil, mlatil...
in povsod „za božji lon“.

Gradiški :

Solncu.

Le vroče, žarno sveti,
oj solnce, tja v potók,
ogrevaj valčke bistre,
ki pljuskajo tam v skok.

Vsi dečki prihiteli
sèm bodo iz vasi;
kot racke, goske v vodo
se kopat bomo šli.

Naj gorka bo vodica,
ki hladna je še zdaj —
popoldne pa veselja
odmeval ta bo kraj.

Pa bomo zakurili
in pekli si krompir,
lovili se po trati,
skakali v bistri vir.

